

HỒI 198

Giảng Đạo Trên Cầu

Hai người còn chưa ra khỏi cổng phủ, Khấu Trọng đã tóm tắt những lý do buộc bọn gã phải lập tức rời khỏi Lạc Dương cho Hư Hành Chi nghe.

Hư Hành Chi kéo gã đến một gian khách sảnh không người, thông thả nói: “Khấu gia ngàn vạn lần không nên đi khỏi Lạc Dương lúc này, bằng không sẽ hết mất hết hy vọng tranh giành thiên hạ”.

Khấu Trọng cười khổ: “Ta đâu phải là kẻ lâm trận rút lui, chỉ có điều biết rõ là không thể được mà vẫn cố làm, chỉ dẫn đến một kết cục là ba cái mạng nhỏ này chết một cách vô ích mà thôi”.

Hư Hành Chi suy nghĩ giây lát rồi trầm giọng nói: “Hiện giờ tình thế tương đối kỳ lạ, nhìn bề ngoài có vẻ như chúng ta đang chiếm thượng phong, nhưng xem động tĩnh của địch nhân, thì lại hết sức nhân nhả tự tin, Độc Cô Phong và Dương Động dựa vào cái gì mà vẫn không hề úy kỵ ưu thế về quân lực của chúng ta?”.

Khấu Trọng giật mình thốt: “Tiền sinh nói đúng, nếu chỉ dựa vào ám sát, thành bại vẫn còn là một ẩn số, lẽ nào bọn chúng tính dùng đại quân của Lý Mật như một đạo kỳ binh, bí mật áp sát, chuẩn bị nội ứng ngoại hợp, đánh vào tận trong thành hay sao?”.

Hư Hành Chi bật cười: “Nếu đúng là vậy, Dương Động và Độc Cô Phong đúng là hai tên ngốc, đuổi hổ cửa trước, lại rước sói vào cửa sau”.

Khấu Trọng nhăn trán trầm ngâm: “Vậy rốt cục là bọn chúng đang chơi trò gì vậy?”.

Song mục Hư Hành Chi sáng rực lên, gương mặt đầy vẻ trí tuệ: “Đây gọi là suy bụng ta, ra bụng người. Chúng ta có ý e sợ, tất cả đều là vì không nắm được, không hiểu được tình hình bất bình thường bên phía đối phương. Nói ngược lại, địch nhân có vẻ nắm chắc phần thắng như vậy, có lẽ là đã biết rõ hư thực của bọn ta như lòng bàn tay, thế nên mới không sợ chúng ta”.

Khấu Trọng biến sắc: “Có phải tiền sinh muốn nói bên phía chúng ta có nội gian hay không, chuyện này đã nhắc nhở Vương Thế Sung chưa?”.

Hư Hành Chi lắc đầu: “Đây chỉ là suy đoán không căn cứ, vả lại tại hạ cũng vừa mới đến, nơi đây có không ít kẻ ghen ghét đố kỵ, làm sao dám lỗ mãng nói ra những chuyện vô bằng vô cứ được”.

Khấu Trọng có chút hoang mang: “Bây giờ phải làm sao đây?”.

Hư Hành Chi không đáp mà hỏi ngược lại: “Hoảng Công Thác đã đến đây nhiều ngày, tại sao vẫn không có động tĩnh gì vậy?”.

Khấu Trọng chau mày: “Đương nhiên là lão muốn đợi thời cơ”.

Hư Hành Chi lắc đầu: “Chờ đợi không thể nắm được quyền chủ động, đây đâu phải là hành vi của trí giả như Trầm Lạc Nhận? Điểm này lại càng chứng thực suy đoán của tại hạ là đúng, địch nhân đã biết được kế dụ địch tối mai của chúng ta, nên cố ý chuẩn bị tương kế tựu kế, thừa cơ giết chết Vương Thế Sung, lúc ấy thì chúng ta thực sự xong đời rồi đó”.

Khấu Trọng hít sâu vào một hơi: “Ta hiểu rồi! Nếu như đến tối mai mà vẫn chưa tìm ra tên nội gian đó, thì phải lập tức ngừng lại kế dụ địch, sau đó toàn lực tấn công Hoàng Cung, trở lại thế chính diện giao phong với Lý Mật, rồi chúng ta mới bí mật rời khỏi Lạc Dương, chuyện sau này thế nào thì đành xem tạo hóa của Vương Thế Sung vậy”. Kế đó lại giật mình kinh hãi nói tiếp: “Hổng rồi! Chuyện Trác Kiều lễ nào cũng đã bị tên nội gian đó biết được?”.

Hư Hành Chi ung dung nói: “Khấu gia yên tâm, trước khi hành thích Vương Thế Sung, Trầm Lạc Nhận tuyệt đối sẽ không dả thảo kinh xà đầu, vì vậy chỉ cần chúng ta có bố trí trước đêm mai, đảm bảo bọn họ bình an vô sự”.

Khấu Trọng gật đầu quyết đoán: “Ta phải lập tức đi tìm người của Thanh Xà bang trợ giúp, thông tri cho Trác Kiều biết. Tiên sinh hãy về đi, bằng không sẽ khiến người ta hoài nghi đó”.

Hư Hành Chi thấp giọng dặn theo: “Khấu gia cẩn thận!”.

Dứt lời liền quay người trở lại khách sảnh. Còn Khấu Trọng thì lập tức thúc ngựa rời khỏi thượng thư phủ.

oOo

Từ Tử Lăng bước ra phố lớn, cảm thấy vô cùng chán nản, bởi biển người mênh mông, gã biết tìm Khấu Trọng ở nơi nào. Chuyện của Tổ Tổ và Hương Ngọc Sơn đã lỡ xảy ra, cả nhì tử cũng đã có rồi, bất luận gã và Khấu Trọng lợi hại đến cỡ nào cũng không thể xoay chuyển được.

Trước nay gã vẫn không có ấn tượng tốt với Vân Ngọc Chân, hiện giờ lại càng cảm thấy nàng ta đáng ghét, càng thêm khinh thị. Nữ nhân lẳng lơ thủy chung vẫn là nữ nhân lẳng lơ, mãi mãi cũng không bao giờ thay đổi. Gã và Khấu Trọng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nàng, ấy vậy mà nàng đã nhiều lần dùng những âm mưu thủ đoạn bỉ ổi nhất để đối phó bọn gã, thậm chí còn liên lụy cả đến người vô tội là Tổ Tổ.

Truy tận căn nguyên, vẫn phải tính từ tên bạc tình lang Lý Tịnh.

Vô tình, gã đã lên đến giữa Thiên Tân Kiều.

Từ Tử Lăng dựa lan can nhìn xuống Lạc Hà đang cuộn chảy, hoàn toàn không để ý đến dòng người hối hả phía sau. Gã rất muốn trở về Ba Lăng ngay lập tức để xem Tổ Tổ thế nào, song thâm tâm lại rất sợ hãi, không dám trở về, mâu thuẫn tới độ chỉ muốn ngửa mặt hét lớn để tiêu tán phần nào nỗi khó chịu trong lòng.

Tại sao thế gian này lại lắm kẻ lấy oán báo ân như vậy, bất luận là Vân Ngọc Chân hay Hương Ngọc Sơn, gã và Khấu Trọng đều đã thi ân, ấy vậy mà đối lại chỉ được oán mà thôi.

Đây gọi là ta không phạm người, người lại phạm ta. Vì vậy Khấu Trọng chủ động đi tranh giành thiên hạ cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, hiện giờ rõ ràng là có cường quyền sẽ có tất cả, căn bản không có đất tồn tại cho đạo đức nhân nghĩa.

Chính lúc này, bên cạnh gã đột nhiên có thêm một người, cùng dõi mắt xuống ngắm dòng sông với gã, dịu dàng nói: "Từ huynh sao lại sầu tư nan giải, thần tình bi phẫn thế kia?".

Từ mùi hương thơm ngát tỏa ra từ thân thể, Từ Tử Lăng nhận ra ngay đối phương là mỹ nữ u nhã Sư Phi Huyền. Hôm nay nàng vận nam trang, dáng vẻ anh tuấn nho nhã phi thường.

Từ Tử Lăng cũng không quay đầu nhìn lại, chỉ cười khổ nói: "Hiện giờ tại hạ đã hiểu tại sao có người lại muốn xuất gia rồi, bởi vì chúng sinh đều khổ, một khi để mình bị cuốn vào vòng nhân thế, thì sẽ mãi mãi không dứt, chỉ cái chết mới giải thoát được mà thôi. Bởi vậy chỉ có cắt đoạn tơ tình, cắt đứt mọi liên hệ với thế gian mới có thể tứ đại giai không. Có điều

tiểu đệ đây tự biết mình đã lún sâu vào vũng bùn nhân thế, muốn thoát ra cũng không kịp nữa rồi”.

Ngọc dung Sư Phi Huyền không hề đổi sắc, chậm rãi nói: “Từ huynh có đồng ý nghe Phi Huyền kể một câu chuyện không?”.

Từ Tử Lăng im lặng không đáp.

Sư Phi Huyền lại nói: “Hàn sơn duy bạch vân, tịch tịch tuyết ai trần, thảo trang sơn gia hữu, cô đăng minh nguyệt luân. Thạch sang lâm bích thảo, lộc hổ mỗi vi lân. Tự tiền u cư lạc, trường vi thế ngoại nhân”.

Thanh âm của nàng như tiếng nhạc trời lạnh lớt, ngữ điệu như có âm nhạc vang lên giữa chốn phồn hoa náo thị, thật có một sức cuốn hút phi thường.

Lời thơ không ngừng làm Từ Tử Lăng liên tưởng, dường như hàn sơn bạch vân, cô đăng minh nguyệt đều vì được thốt ra từ miệng nàng mà có ý nghĩa hoàn toàn mới, mở ra một thế giới hoàn nằm ngoài tục thế, đẹp đến độ làm người ta phải nín thở.

Tuy ánh mắt hai người chưa tiếp xúc với nhau, song vì cùng chú mục ngắm dòng sông đang cuộn chảy bên dưới, mà bất giác có một mối liên hệ vô cùng vi diệu.

Lúc này mặt trời đã gần xuống núi, ánh tà dương nhuộm đỏ cả một góc trời tây.

Từ Tử Lăng trầm ngâm: “Đây không giống một câu chuyện”.

Khóe miệng Sư Phi Huyền hé nở một nụ cười, chậm rãi nói: “Đây chỉ là phần mở đầu của câu chuyện, cũng là muốn cho Từ huynh một chút hứng thú để nghe đoạn phía sau, nếu không đàn gảy tai trâu thì không phải uống công Phi Huyền lắm hay sao”.

Từ Tử Lăng hốt nhiên chuyển sang chủ đề khác: “Có phải thật sự có chuyện lai sinh quả báo hay không?”.

Sư Phi Huyền đáp: “Từ huynh không phải là người không màng danh lợi, vậy hà cớ gì phải lo lắng những chuyện của thế tục đó?”.

Từ Tử Lăng giật mình nhìn qua phía nàng, ngạc nhiên nói: “Hình như tiểu thư biết rất rõ về ta?”.

Sư Phi Huyền không trả lời gã, cũng không ngẩng đôi mắt đẹp lên nghênh đón ánh mắt của gã, chỉ chăm chú nhìn xuống dòng sông cuộn chảy bên dưới. Mỗi đường nét của nàng đẹp đến độ khiến người ta phải nín thở, tựa như thiên địa linh khí đều tập trung cả lên gương mặt thanh tú ấy vậy.

Dù Từ Tử Lăng tràn đầy tâm sự, song tâm thần cũng không thể không bị nàng thu hút, giống như tìm thấy đào nguyên tiền cảnh giữa chốn chiến trường lửa khói vậy.

Sư Phi Huyền cơ hồ như chẳng hề để ý đến cái nhìn ngưỡng mộ của gã ở khoảng cách chưa đầy hai thước, ngọc dung tịnh như nhược thủy, khẽ nói: "Có người hỏi hòa thượng: "Hòa thượng tu đạo, có phải dụng công hay không?". Hòa thượng đáp: "Dụng công!". Người kia lại hỏi: "Dụng công thế nào?", hòa thượng đáp: "Đói thì ăn cơm, mệt thì đi ngủ", người hỏi lấy làm ngạc nhiên nói: "Ai chẳng làm được vậy, thế cũng là dụng công sao?". Hòa thượng lắc đầu đáp: "Đương nhiên không giống, lúc bọn họ ăn cơm nào có chịu ăn, trong đầu lại nghĩ trăm nghìn thứ việc, tìm kiếm thiên phương bách kế để hại người, đó chính là chỗ bất đồng". Kế đó nàng ngược đôi mắt sáng trong của mình lên đón lấy ánh mắt của gã, dịu dàng nói: "Câu chuyện này có hay không?".

Từ Tử Lăng chăm chú nhìn Sư Phi Huyền, cảm nhận được cõi lòng thánh khiết không nhiễm chút bụi trần của nàng, gật đầu nói: "Câu chuyện của tiểu thư ẩn hàm triết lý sâu xa, có điều điều kiện quan trọng nhất là phải hoàn toàn thoát khỏi những vướng mắc của nhân gian, thì mới đạt được cảnh giới vô dục vô cầu mà tiểu thư nói đến, tiếp đó mới tiến tới giải quyết vấn đề sinh tồn. Thế nhưng trừ phi có thể cắt đứt mọi tình duyên nhân thế như Sư tiểu thư đây, bằng không thì làm sao có thể vô tình được?".

Ánh mắt Sư Phi Huyền lộ vẻ kinh ngạc, nhưng rồi lập tức khôi phục lại bình thường, nhẹ giọng nói: "Từ huynh quả nhiên là người đại trí đại tuệ chẳng trách mà có thể hiểu được đạo lý thâm ảo trong Trường Sinh Quyết, lại phá giải được bí mật ngàn năm của Hòa Thị Bích. Không biết Từ huynh có muốn nghe một câu chuyện khác không?".

Từ Tử Lăng cười khố: "Hiện giờ tại hạ căn bản không có tâm tình để nghe kể chuyện, có điều cố sự mà tiểu thư kể quả thật rất hay, khiến tại hạ cũng không thể không nghe, đành thân bất tủ chủ mà rửa tai cung kính đợi nghe vậy".

Sư Phi Huyền dịch chuyển mục quang nhìn xuống dòng sông bên dưới, dõi mắt theo một con thuyền nhỏ chở một gia đình có đủ cả nam phụ lão ấu dần dần khuất hẳn phía xa xa.

Từ Tử Lăng cũng nhìn theo ánh mắt của nàng, tâm tình đang thấp thỏm cũng từ từ trở lại trạng thái bình tĩnh.

Dòng người tập nập phía sau cũng thưa thớt dần, tiếng huyền nào cũng giảm bớt.

Thiên Tân Kiều là nơi du khách đến Lạc Dương nhất định phải đến thăm, vì thế hai người sánh vai đứng dựa lan can cầu ngắm cảnh là chuyện hết sức bình thường, không làm người khác chú ý.

Từ Tử Lăng giờ mới nhớ ra sáng nay mình vừa mới gặp Sư Phi Huyền, hiện giờ nàng lại đột nhiên tiền giá quang lâm, bên trong nhất định có thâm ý mà gã chưa hiểu được.

Giọng nói trong như khánh ngọc của Sư Phi Huyền rơi vào lỗ tai gã: "Có một vị tiền trưởng đạo gia đốt lò luyện đan, vạn sự đều đã chuẩn bị đầy đủ, duy chỉ thiếu có một đạo đồng trông lò mà thôi".

Từ Tử Lăng ngạc nhiên: "Tại hạ còn tưởng tiểu thư sẽ kể một câu chuyện Phật môn nữa".

Sư Phi Huyền mỉm cười: "Phật môn và đạo gia thì có gì phân biệt, cũng như huynh và Phi Huyền vậy, chúng ta đều là con người mà!".

Từ Tử Lăng không hiểu nói: "Mỗi một người đều khác nhau, nếu không tại sao tiểu thư lại gọi là Sư Phi Huyền, còn tại hạ thì là Từ Tử Lăng?".

Sư Phi Huyền ung dung đáp: "Là tâm là Phật, cũng là Phi tâm Phi Phật, đã không phải tâm, không phải Phật thì cũng không phải vật. Người chính là người, bản thân chỉ là lớp vỏ che đậy và chướng ngại mà thôi, vì vậy mới có câu chuyện ăn cơm mà không ăn cơm".

Từ Tử Lăng đến hôm nay mới tiếp xúc với cao nhân nơi cửa Thiền, dù là Liễu Không hay Sư Phi Huyền nói chuyện, bề ngoài đều rất đơn giản dễ hiểu, song bên trong lại ẩn tàng huyền cơ làm người ta khó thể hiểu nổi, chỉ đành khiêm nhượng nói: "Tại hạ phải nghĩ kỹ vấn đề này mới được, tiểu thư xin cứ tiếp tục câu chuyện, tại hạ sẽ không ngắt lời nữa đâu".

oOo

Khấu Trọng dắt ngựa vào trong tàu ngựa của Đồng Gia Tửu Lâu, rồi triển khai cước bộ, phóng về phía tổng đàn Thanh Xà bang ở bến cảng.

Vì sợ bị người theo dõi, dẫn đến phát hiện quan hệ của gã và Nhậm Ân, nên Khấu Trọng cố ý rời phố lớn, giở khinh công thoát ẩn thoát hiện, khi thì nhảy lên mái nhà, khi thì chạy trong ngõ nhỏ, sau khi dùng đủ thứ biện pháp để khẳng định không có ai theo sau, gã mới giở hết tốc lực phóng về nơi mình cần đến. Dưới ánh mặt trời nhàn nhạt của buổi hoàng

hôn, những dãy nhà trải dài và những hàng cây xanh tốt tô điểm cho nhau, tạo thành một nền tranh tuyệt đẹp, thi thoảng lại thấy những nóc nhà cao như cây bút vẽ thẳng lên nền trời, hoàng hôn ở Lạc Dương quả thật đẹp đến mê hồn. Đáng tiếc Khấu Trọng nhìn mà như chẳng thấy, trong đầu chỉ tính toán làm sao mới có thể giúp bọn Trác Kiều thoát khỏi đại họa sát thân. Gã vừa nhảy từ trên nóc nhà xuống, chân còn chưa chạm đất thì sắc mặt đã biến đổi.

oOo

Sư Phi Huyền chậm chậm nói như thủ thỉ bên tai Từ Tử Lăng: “Cuối cùng thì cũng có người đến xin làm đạo đồng trông lò luyện đan. Vị tiên trưởng kia nói: “Nếu kể từ lúc này trở đi, ngươi không nói một lời nào, thì có thể làm đạo đồng cho ta. Có muốn thử không?” Người kia kiên định gật đầu, kể đó thì trời đất xoay chuyển, rơi vào vô số kiếp luân hồi, nhưng bất luận là phú quý hay bần hàn, vương hầu khanh tướng hay kẻ nghèo mạt, người đó vẫn kiên trì không nói tiếng nào, kiếp nào cũng làm một kẻ câm điếc không nói năng gì”.

Từ Tử Lăng nghe mà đôi mày kiếm nhíu chặt lại, câu chuyện này có sắc thái kỳ quái của tiên đạo, nhưng không biết là liên quan gì đến chủ đề vừa nói?.

Sư Phi Huyền tiếp tục kể: “Cuối cùng, đến một kiếp, người này đầu thai làm một phụ nữ, lấy chồng sinh con, chẳng ngờ nhi tử ra đời chưa đầy một tháng thì ác tặc xuất hiện”.

Từ Tử Lăng bị nàng khơi gợi lòng hiếu kỳ, liền lên tiếng hỏi: “Vậy phải làm sao đây?”.

Sư Phi Huyền kể: “Bọn ác tặc giết chết trượng phu của nàng ngay trước mắt nàng, rồi lại làm trò thú vật với nàng, nhưng nàng vẫn kiên trì không lên tiếng, cuối cùng khi bọn chúng định giết đứa hài nhi trong nôi, thì nàng cũng quên mất mục đích của mình, gào lên ngăn cản”.

Thân hình Từ Tử Lăng khẽ rung lên, hiểu ra ý nàng muốn nói gì.

Sư Phi Huyền chậm rãi kể tiếp: “Thế là người đó bừng tỉnh giấc, phát giác mình vẫn ở trong phòng luyện đan, tất cả đều không hề thay đổi, chỉ có điều hai mắt đã nhắm lại. Vị tiên trưởng kia thở dài: “Bỏ đi, ngươi vẫn không thể cắt đứt được tình mẫu tử!”.

Tới đây thì nàng khẽ mỉm cười nói: “Khấu Trọng đến rồi! Phi Huyền cáo từ!”.

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng ngồi trên sườn đồi, vị trí đại để cũng tương đồng với lúc sáng, song tâm tình hai gã lúc này thì hoàn toàn khác hẳn. Khấu Trọng bình tĩnh một cách lạ lùng, trầm giọng bảo: “Kẻ thủ ác khăng định chỉ có một người, nhưng tổng đàn Thanh Xà Bang hai mươi lăm nhân mạng lại không ai thoát chết, có thể thấy kẻ này hành sự vừa nhanh vừa độc lại vừa chuẩn, ít nhất cũng phải là cao thủ dạng như Loan Loan, nhưng ta có thể chắc chắn lần này không phải do người của Âm Quý Phái ra tay”.

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên một cảm giác mãnh liệt, muốn lập tức báo thù cho Nhậm Ân và các thủ hạ, nhưng ngũ khí lại thập phần bình tĩnh: “Dựa vào điểm gì mà người khăng định như vậy?”.

Khấu Trọng gằn giọng nói: “Bởi vì thương thế của mọi người đều không giống như bị trúng phải Thiên Ma Kinh. Nhìn bề ngoài thì không hề có chút thương tích, nhưng lục phủ ngũ tạng bên trong đều vỡ nát, rõ ràng là bị một loại quyền chưởng cực kỳ bá đạo, trong cương có nhu giết chết”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi thanh khí: “Võ công của bọn Nhậm Ân tuy không phải cao minh, nhưng nếu muốn ta tận sát tất cả người trong tổng đàn mà không để một ai chạy ra được khỏi cửa, chỉ sợ cũng khó mà làm nổi. Vì vậy võ công kẻ này chắc chắn phải cao hơn bọn ta. Cao thủ như thế trong giang hồ này có thể đếm trên đầu ngón tay, rốt cuộc là kẻ nào làm nhỉ?”.

Lúc này trời đã sẩm tối, nhà nhà bắt đầu sáng đèn, không khí phồn hoa náo nhiệt xung quanh và tâm trạng chán nản của hai gã lúc này, đúng là một sự châm biếm chua xót.

Khấu Trọng cúi đầu nói: “Thực lòng, lúc ấy ta rất muốn khóc to một trận để voi đi phần nào sự đau khổ trong lòng, nhưng lại biết mình ngàn vạn lần không thể làm vậy, mà còn phải kiên định tinh thần để ứng phó và phản kích. Hiện giờ trong đầu ta toàn là hình ảnh tổng đàn chất đầy thi thể, không thể nghĩ được gì nữa, người có thể phân tích tình hình giúp ta không?”.

Từ Tử Lăng đương nhiên cũng không khá hơn gã được bao nhiêu, có lẽ là còn trầm trọng hơn nữa, chỉ đành thở dài một tiếng rồi nói: “Đầu tiên là phải tìm hiểu tại sao đối phương lại biết quan hệ của chúng ta với Thanh Xà Bang? Hủy diệt Thanh Xà Bang đối với hắn có ích lợi gì? Hơn nữa tại sao hắn phải đơn độc xuất thủ? Chỉ cần nghĩ thông được một

trong những điểm này, thì chúng ta đại để có thể đoán ra được là người của phe nào đã làm ra chuyện táng tận lương tâm này”.

Khấu Trọng thở dài: “Đáng nghi nhất đương nhiên là Âm Quý Phái, song ta cứ có cảm giác chuyện này không phải do chúng làm”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Có lẽ không phải Âm Quý Phái, thủ phạm nhất định có quan hệ với một trong các bang hội ở Lạc Dương này, nên mới dễ dàng tra ra được hai ngày nay Thanh Xà Bang đã vì bọn ta mà bỏn tẩu xuất lực, mà Âm Quý Phái thì kể từ khi mất đi Lạc Dương bang, coi như đã mất hẳn tai mắt ở đây rồi. Vì vậy khả năng lớn nhất chính là Độc Cô phiệt, nhưng nghĩ kỹ thì ta lại cảm thấy có chút không đúng”.

Kế đó Từ Tử Lăng liền kể chuyện Trầm Lạc Nhạn dùng gian kế giả họa cái chết của Độc Cô Bá lên mình bọn gã cho Khấu Trọng nghe.

Khấu Trọng nghiêng răng kèn kẹt, nhưng vẫn quả quyết lắc đầu: “Độc Cô phiệt đang nắm chắc phần thắng, tuyệt đối sẽ không vì chuyện nhỏ mà làm loạn đại mưu đâu, bởi vì qua đêm mai, bọn chúng sẽ có thể muốn gì được nấy, lẽ nào lại không đợi được thêm một ngày nữa chứ?”.

Tiền thể gã cũng nói luôn chuyện nội gián cho Từ Tử Lăng.

Từ Tử Lăng cũng kể lại những gì biết được từ Đồng Đồng với Khấu Trọng, nhưng lại tạm thời giấu không nói chuyện Vân Ngọc Chân bán đứng Tố Tố, để tránh làm Khấu Trọng thêm phiền não, cũng không hề nhắc đến chuyện Sư Phi Huyền tìm gã thuyết giảng thiền đạo.

Hai gã suy nghĩ hồi lâu mà vẫn không tìm được đầu mối nào, Khấu Trọng nhăn mặt khổ sở: “Phải làm sao đây? Ta vốn muốn tìm Nhậm Ân nhờ y đưa tin cho Trác Kiều, bảo nàng ta cẩn thận Lý Mật, hiện giờ ai có thể giúp được chuyện này đây?”.

Từ Tử Lăng giật mình thốt lên: “Ta biết là ai hạ độc thủ rồi!”.

Khấu Trọng ngây người ra hỏi: “Có liên quan gì đến việc đưa tin cho Trác Kiều sao?”.

Song mục Từ Tử Lăng như bị che mờ bởi sát khí, trầm giọng nói: “Ngoại trừ người ra, còn ai biết Trác Kiều ở đâu?”.

Khấu Trọng lắc đầu: “Chuyện quan trọng như vậy, ta làm sao dễ dàng nói cho người khác biết được chứ?”.

Từ Tử Lăng gật đầu: “Được rồi, vậy nói cho ta biết, giả như người hoàn toàn không biết có nội gián, khi thấy hai mươi mấy người bọn Nhậm Ân bị thẩm sát, phản ứng sẽ thế nào?”.

Khấu Trọng bắt đầu hiểu ra, nghiêng rặng nói: "Kể này quả thật vô cùng độc ác, ta đương nhiên sẽ nhắc nhở tất cả những người đang ngầm trợ giúp cũng như công khai ủng hộ mình phải đề cao cảnh giác, bởi vì kẻ này ngay cả quan hệ giữa bọn ta và Nhậm Ân cũng rõ như lòng bàn tay, chỉ sợ Trác Kiều cũng không thể thoát nạn".

Từ Tử Lăng vỗ đùi nói: "Đây chính là điểm quan trọng nhất, theo lý, người rất có khả năng sẽ nhờ Vương Thế Sung phái người đi liên lạc với Trác Kiều, vậy thì tất sẽ lộ ra địa điểm ẩn thân của nàng ta. Nói cho ta biết, kẻ nào có dụng tâm truy sát Trác Kiều như vậy chứ?".

Khấu Trọng ngậy người ra giầy lát rồi mới lớn giọng mắng chửi: "Bà nương Trầm Lạc Nhận đó thật đúng là không bằng chó lợn, nếu không làm sao lại đến cảnh cáo người đứng lúc như vậy. Kẻ xuất thủ nhất định là lão quỷ già Hoảng Công Thác, hừ... trừ đi mối họa tâm phúc Trác Kiều này, lão bản của ả ta có thể kê cao gối mà ngủ rồi". Nhưng gã lại lập tức chau mày tự hỏi: "Suy đoán của người mười phần chắc chín rồi, có điều nếu ta căn bản không đi thông báo cho Trác Kiều, vậy không phải Trầm Lạc Nhận vừa phí công lại vừa dả thảo kinh xà hay sao?".

Từ Tử Lăng cười khở: "Đừng tự gạt mình nữa! Nhất định chúng ta sẽ vì quá lo lắng cho sự an nguy của Trác Kiều mà tìm cách liên lạc cảnh cáo, Trầm Lạc Nhận đã quá hiểu chúng ta rồi!". Tiếp đó lại lạnh lùng gằn giọng: "Nếu bọn ta có thể tương kế tựu kế, chắc chắn sẽ dẫn dụ được chân hung lộ mặt".

Khấu Trọng lắc đầu: "Vương Thế Sung mới là mục tiêu hàng đầu của Trầm Lạc Nhận, nhưng ta có thể bày bố nghi trận, làm ả ta hoàn toàn không thể dò la được nơi ẩn thân của Trác Kiều".

Từ Tử Lăng gật đầu tán thành: "Người có thể dùng kế tu sửa sạn đạo, ám độ Trần Thương, ngoài sáng thì do Vương Thế Sung phụ trách, trong tối thì để Bốc Thiên Chí làm là sẽ ổn cả".

Khấu Trọng thất thanh thốt: "Ta quên mất cuộc hẹn với Bốc Thiên Chí rồi. À, tại sao người lại nhắc đến ý chứ không phải Vân Ngọc Chân vậy? Nữ nhân này thủy chung vẫn không thể tin nhiệm được".

Từ Tử Lăng kéo gã đứng dậy: "Vừa đi ta vừa kể cho người nghe! Hiện giờ người hãy đi tìm Vương Thế Sung, nhờ y lo liệu hậu sự cho Nhậm bang chủ và thủ hạ, còn ta đi liên lạc

với Bốc Thiên Chí, hiện giờ không cần người thuyết phục, ta cũng sẽ toàn lực đối phó với Lý Mật”.

Khấu Trọng thấp giọng nói: “Nếu không tìm được nội gian, trận này người nhất định phải giúp ta, bằng không chỉ có nước bại mà thôi”.

Từ Tử Lăng trầm mặc giây lát rồi gật đầu: “Vậy người và ta cùng đi tìm Bốc Thiên Chí, rồi đến gặp Vương Thế Sung sau vậy!”.

- o O o -